

Ἄς σημειωθῆ ὅτι ὁ Καθηγητῆς Μανδηλαρᾶς ἐκοινοποίησε πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοὺς παπύρους του εἰς διαφόρους ἐγκρίτους παπυρολόγους τοῦ Ἐξωτερικοῦ, ἀλλὰ καὶ εἰς Ἑλληνας φιλολόγους μεταπτυχιακῶς ἐργαζομένους, τῶν ὁποίων τὰς εἰκασίας μνημονεύει. Ἐν γενικῇ κρίσει τῆς ἐκδόσεως τοῦ Α΄ τόμου τῆς Συλλογῆς P. Sta. Xyla, ἣτις ἔχει ἐκτυπωθῆ καὶ καλαισθήτως, ἡ ταπεινότης μου, ἣτις καὶ ἐπὶ τριετίαν εἶχεν ἀφιερωθῆ εἰς τὴν παπυρολογίαν εἰς τὰ Ἰνστιτοῦτα τῶν Παρισίων καὶ τοῦ Βερολίνου παλαιότερον, αἰσθάνεται ἱκανοποίησιν διὰ τὴν Ἑλληνικὴν πρώτην σοβαρὰν προσφορὰν καὶ βλέπει τὸν καθηγητὴν Μανδηλαρᾶν ὡς ἀξιόλογον στέλεχος, διεθνοῦς στάθμης, τῆς Ἑλληνικῆς Παπυρολογικῆς Ἐπιστήμης.

ΠΑΝ. Κ. ΓΕΩΡΓΟΥΝΤΖΟΣ

Constantine Cavernos, *Orthodox Christian Terminology*, Belmont Mass. 1994, σελ. 80. 2). *Pythagoras on the Fine Arts as Therapy*, Belmont Mass, 1994 σελ. 80.

Ἡ πολυπράγμων ματαιοφροσύνη τοῦ παλαιοῦ ἐκείνου λογίου Ἐράσμου νὰ ἀνταγωνισθῆ τὸν Λούθηρον δι' ἀναλόγου μεταρρυθμίσεως, τὸν ᾄθησε νὰ ἀμφισβητήσῃ τὴν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ὀρθὴν προφορὰν τῆς ἰδίας των γλώσσης. Ἐκτοτε κάθε λαὸς τῆς γῆς προφέρει τὴν γλῶσσαν μας κατὰ τὸ ἔθνικόν του τρόπον μετὰ τὴν ἀκράδαντον πεποίθησιν ὅτι μετὰ τὸν τρόπον αὐτὸν ὠμίλει ὁ Θεοκυδίδης ἢ ὁ Πλάτων. Ἐσχάτως ἔχει ἐπιχειρηθῆ δραστηριότης ἀποκαταστάσεως τῆς προφορᾶς τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης μετὰ τὸν τρόπον τῆς φυσικῆς τῆς παραδόσεως. Ἡ ὀρθὴ ὁμως αὐτῆ τάσις ὀφείλει νὰ γίνῃ μετὰ συνέσεως καὶ ἐπὶ τῇ βάσει ὀρθῆς ἐπιστημονικῆς ἐκτιμήσεως, διότι ἡ ἀταλαιπώρος ὑπὸ παντὸς ἀναρμοδίου συνεπάγεται τὸν κίνδυνον καταστροφῆς τῆς ὀρθογραφίας μας χάριν τῆς φωνητικῆς ἀποδόσεως λ.χ. τὸ ὑγιῆς -igiis (!) Ἐπομένως ἡ Ἀκαδημία ὀφείλει νὰ μὴ καθεύδῃ ἀμέριμος καὶ ἀδιάφορος.

Ἐνα συμφυῆς πρόβλημα τείνει νὰ ἀνακύψῃ διὰ τὴν μεταγραφὴν τῆς Ἑλληνικῆς εἰς τὴν Ἀγγλικὴν μεταξὺ τῶν Ὀρθοδόξων ἀγγλοφώνων χριστιανῶν τοῦ Ἐξωτερικοῦ, Ἀγγλίας, Αὐστραλίας, Καναδᾶ καὶ Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Τὸ πρόβλημα τὸ ἐπισημαίνει διὰ τοῦ ἐν τίτλῳ βιβλίου του ὁ ἐγκριτος φιλόλογος καὶ δεδοκιμασμένος συγγραφεὺς ἀξιοσημειώτων φιλοσοφικῶν ἔργων Κωνσταντῖνος Καβαρνός. Ὅπως μετὰ τὸ ὄξύ του πνεῦμα διακρίνει, εἶναι δυνατόν ἀπὸ ἀδοκίμους μεταφορὰς λέξεων νὰ ἀνακύπτουν πλάναι δογματικαὶ καὶ ἀκούσιος κακοδοξία. Ἐτσι λόγου χάριν ἡ μετάφρασις τοῦ *σύ* διὰ τοῦ *σεῖς*, πρᾶγμα ποῦ εἶναι σύνηθες εἰς τὸν καθημερινὸν βίον, εἰς τὴν θρησκείαν ἐνέχει τὸν κίνδυνον ὁ ἕνας θεός, ὁ τρισυπόστατος, νὰ ἐκληφθῆ μετὰ τὸν πληθυντικὸν ὡς τριθεῖα —καὶ γνωρίζομεν μετὰ πόσας αἱρέσεις ἐταλαιπωρήθη ἐντεῦθεν ἡ Ἐκκλησία παλαιότερον.

Ὁ καθηγητῆς Καβαρνός ἀναφέρων καὶ ἄλλας ἐπίσης σοβαρὰς περιπτώσεις καὶ ἐπισύρων τὴν προσοχὴν εἰς τὸν κίνδυνον αὐτὸν μετὰ διάφορα παραδείγματα, προτείνει τὴν ἐπὶ τῇ βάσει ὀρισμένων ἀρχῶν καὶ κανόνων καθιέρωσιν σταθερᾶς ὀρολογίας τῶν Ὀρθοδόξων ἑλληνικῶν ὄρων εἰς τὴν Ἀγγλικὴν γλῶσσαν. Ἡ ἀρίστη γνώσις καὶ τῶν δύο γλωσσῶν, ἡ μακροετῆς ἐνασχόλησις του μετὰ ποικίλα θέματα τῆς Ὀρθοδόξου Θεολογίας, Ὑμνογραφίας, Εἰκονογραφίας, Αἰσθητικῆς καὶ Ἠθικῆς καὶ ἡ ἐκ τῶν πολλῶν δεκάδων τῶν ἐκδοθέντων εἰς ἀμφοτέρας τὰς γλώσσας βιβλίων του φιλολογικῆς, φιλοσοφικῆς καὶ θρησκευτικῆς φύσεως ἀποδεδειγμένη πείρα του τὸν καθιστᾷ ὡς τὸν ἀριστον εἰσηγητὴν ἐνὸς ὀρθοῦ συστήματος καθιερώσεως σταθερῶν Ὀρθοδόξων ὄρων διὰ τὸ ἀπανταχοῦ Ὀρθόδοξον κοι-

